यजमानञ्च रीरिषः। सुवर्गे लोके यजमानꣳ हि धेहि। शन्न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे" इति। हे 'उस्र' पशो, 'उत्तिष्ठ', उत्थायच 'प्रतितिष्ठ' स्थिरोभव, 'मारिषः' हिंसां माप्नुहि। 'इमं', 'यज्ञं', 'यजमानं', 'मारीरिषः' मा विनाशय। इमं 'यजमानं', स्वर्गे 'लोके', 'धेहि' स्थापय, 'नः' अस्मदीये, 'द्विपदे' मनुष्याय, 'शमेधि' सुखहेतुर्भव, 'चतुष्पदे' गवादि-रूपाय च, 'शमेधि' सुखहेतुर्भव॥

(५) अथ कम्पनवेपनपलायनमरणेषु त्रीन् मन्त्रानाह। "यस्माद्भीषाऽवेपिष्ठाः पलायिष्ठाः समज्ञास्थाः। ततो नो अभयं कृधि। प्रजाभ्यः सर्व्वाभ्यो मृड। नमो रुद्राय मीढुषे" इति॥३॥ 'अवेपिष्ठाः' अकम्पथाः, 'पलायिष्ठाः' पलायनं कृतवानसि, 'समज्ञास्थाः' सञ्ज्ञानं मरणं तत् प्राप्तोसि। अन्यत् पूर्व्ववत्। वेपनपलायनमन्त्रयोरपि ततोन इत्यादिकमनुषञ्जनीयं॥

(६) अथ सर्व्वनिमित्तसाधारणं मन्त्रमाह। "य इदमकः। तस्मै नमः। तस्मै स्वाहा" इति। 'यः' पशुः, 'इदं' वाशनं, निषदनं, पलायनं, सञ्ज्ञानं चैतेषु अन्यतमत् 'अकः' कृतवान् 'तस्मै' पशवे, 'नमः', अस्तु। 'तस्मै' पशवे, 'स्वाहा' इदं हविः स्वाहुतमस्तु। अत्र वाशनादावेकेकस्मिन् निमित्ते तत्तत् असाधारणः पुरस्ताद्यदस्य पार इति होमः। पश्चात्तु य इदमकरिति होमो द्रष्टव्यः॥

(७) अथ पशौ स्वयमेव मृते सति यदुक्तं सूत्रकारेण। 'न वा उ वेतन्म्रियसे। आशानां त्वा विश्वा आशा आपो-